

Arrest

nr. 94 849 van 10 januari 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 13 juni 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 11 mei 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 18 juni 2012 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 november 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 december 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat R. DANEELS loco advocaat L. DENYS en van attaché J. VERSTRAETEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De bestreden beslissing geeft de feiten als volgt weer:

“Volgens uw verklaringen bezit u de Iraakse nationaliteit en bent u op 4 april 1988 geboren in Adhamiya, Bagdad. U bent een soennitische vrouw van Arabische origine. Sinds 2007 werkte u voor een bedrijf in de Groene Zone dat samenwerkte met de Amerikaanse troepen. Uw moeder was reeds sinds 2003 werkzaam voor hetzelfde bedrijf. Uw broer Kathab werkte sinds 2004 als tolk en administratief manager voor verschillende internationale bedrijven en organisaties. Uw vader Raad werkte als coördinator tussen het Ministerie van Landbouw en buitenlandse firma’s. Omwille van het werk van uw ouders, uw broer en uzelf kenden u en uw familie meerdere problemen. In 2007 ontvingen jullie in Zayouna een dreigbrief waarin jullie werden aangemaand onmiddellijk te stoppen met jullie werk voor de bezetters. Op 9 juli 2007 werd uw broer Wathab ontvoerd omdat hij ervan verdacht werd werkzaam te zijn als tolk. Na betaling van 50 000 \$ losgeld werd hij na 10 dagen vrijgelaten. Wathab vluchtte naar Noord-Irak en

Syrië. Uiteindelijk reisde hij verder naar België waar hij op 22 december 2009 asiel aanvraag en werd erkend als vluchteling. De dag nadat Wathab ontvoerd werd, raakte uw moeder gewond bij een morteraanval op de Groene Zone. Eind 2007 verhuisden jullie naar de wijk Saydiya. Vier maanden vóór uw vertrek ontvingen jullie opnieuw een dreigbrief waarin jullie opnieuw werden aangemaand jullie werkzaamheden stop te zetten. Een maand later werd uw vader door onbekenden vanuit een auto beschoten toen hij het huis van de familie binnenging. U voelde zich onveilig en merkte dat auto's traag langs jullie huis reden. Op een dag in september 2011 ging u boodschappen doen. U werd onderweg door een onbekende persoon aangesproken die u beledigde omwille van uw kledij. U antwoordde dat dat zijn zaken niet waren waarop de persoon u sloeg en verder beledigde. Na het voorval keerde u terug naar huis. Op 1 november 2011 vertrok u samen met uw broer Kathab en jullie vader uit Bagdad. Per vliegtuig reisden jullie naar Turkije. Daar namen jullie opnieuw het vliegtuig naar een onbekende bestemming in Europa. Jullie reisden per auto verder naar België waar jullie op 3 november 2011 asiel aanvraag. Ter staving van uw asielaanvraag legt u volgende originele documenten voor: uw identiteitskaart, uw nationaliteitsbewijs en twee werkbades.”

Verzoekster betwist dit feitenrelaas niet.

1.2. De bestreden beslissing stelt dat verzoekster niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De beslissing berust op volgende gronden:

“Er dient te worden opgemerkt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u daadwerkelijk een gegronde vrees voor persoonsgerichte en systematische vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie dient te koesteren of dat u een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. U baseert uw asielaanvraag grotendeels op dezelfde vluchtmotieven als diegene die werden aangehaald door uw vader Raad en uw broer Kathab. Heel de familie zou bedreigd worden omwille van de werkzaamheden van zowel uzelf, uw broer Kathab en uw ouders. Het blijkt echter dat de verklaringen die uzelf, uw broer Wathab, uw vader Raad en uw broer Kathab in de loop van de asielprocedure hebben afgelegd, niet overeenstemmen. Zo verklaart Kathab met betrekking tot de 1ste dreigbrief uit 2007 aanvankelijk dat zijn naam erin werd vermeld (CGVS Kathab, p. 12). Later verklaart Kathab dan weer dat zijn naam helemaal niet werd vermeld in de 1ste dreigbrief (CGVS Kathab, p. 14). Uw vader Raad verklaart dan weer dat de namen van Kathab, zijn echtgenote en van uzelf weldegelijk werden vermeld in de 1ste dreigbrief (CGVS Raad, p. 11). Wat er ook van moge zijn, Wathab vermeldt tijdens zijn interview op het CGVS (dd. 17/08/2010) dat hij voor zijn ontvoering een dreigbrief had ontvangen van de groepering Dawlat al-Iraq al-Islamiya (DII) (CGVS Wathab, p. 7). Zowel Kathab als uzelf verklaren echter dat niemand van de familie ooit nog een ander dreigement had ontvangen afgezien van de twee dreigbrieven van 2007 en 2011 (CGVS Kathab, p. 14) en (CGVS Tamara, p. 4, 7). Er moet dan ook worden aangenomen dat het hier om de dreigbrief van 2007 gaat waarin heel de familie werd bedreigd. Vreemd genoeg weet u noch Kathab van wie deze dreigbrief afkomstig zou zijn geweest (CGVS Kathab, p. 12, 13) (CGVS Tamara, p. 3). Uw vader Raad vermeldt tijdens zijn gehoord dat Wathab weldegelijk nog een dreigbrief had ontvangen na de dreigbrief van 2007 waarin heel de familie werd bedreigd. Het is echter hoogst bevreemdend dat hij dan weer beweert dat deze dreigbrief afkomstig zou zijn geweest van een sjiiitische groepering (CGVS Raad, p. 12, 13). DII is immers een soennitische terroristische groepering. Ondanks het feit dat uzelf en Kathab uitdrukkelijk verklaren dat de familie nooit nog andere dreigementen had ontvangen verklaart uw vader Raad verder nog dat de familie in april of mei 2007 in Zayouna werd bedreigd d.m.v. pamfletten (CGVS Raad, p. 10). Ook Wathab vermeldt deze pamfletten tijdens zijn interview op het CGVS. Hij verklaart echter dat deze pamfletten werden verspreid toen hij reeds in Syrië was, dus na zijn voorgehouden ontvoering van 9 juli 2007 (CGVS Wathab, p. 13). Ook jullie verklaringen over deze voorgehouden ontvoering van Wathab stemmen niet overeen. Zo verklaart Kathab dat Wathab in zijn laatste jaar simultaan vertalen zat toen hij werd ontvoerd (CGVS Kathab, p. 7). Raad verklaart dan weer dat Wathab zijn studies reeds beëindigd had toen hij werd ontvoerd (CGVS Raad, p. 13). Uzelf verklaart dat Wathab aan de laatste dagen van zijn studie bezig was of net was afgestudeerd (CGVS Tamara, p. 5, 11). Wathab zelf verklaarde echter dat hij reeds in 2005 was afgestudeerd (CGVS Wathab, p. 6). Na de ontvoering zou Wathab gevlucht zijn. Zowel uzelf als uw vader Raad verklaren expliciet dat Wathab nooit nog zou zijn teruggekeerd naar Bagdad (CGVS Raad, p. 11) (CGVS Tamara, p. 11). Wathab verklaart echter dat hij eind 2008 terugkeerde naar Bagdad waar hij samen met Kathab gewerkt zou hebben en tot maart 2009 bij jullie in Saydiya verbleef. Tijdens dit verblijf in Saydiya zou hij bovendien nogmaals een dreigement hebben ontvangen (CGVS Wathab, p. 4, 10). Vervolgens zouden jullie in juni of juli 2011 een tweede dreigbrief hebben ontvangen. Kathab verklaart aanvankelijk dat hij in de 2de dreigbrief bij naam werd genoemd

(CGVS Kathab, p. 14). Later tijdens het gehoor verklaart Kathab dan weer, net zoals uzelf en uw vader Raad, dat heel de familie werd bedreigd in de 2de dreigbrief maar dat niemand bij naam werd genoemd (CGVS Kathab, p. 16) (CGVS Raad, p. 17) (CGVS Tamara, p. 7). Een maand later zou uw vader Raad beschoten zijn geweest door onbekenden. Volgens Raad werkte Kathab op dat moment voor de firma No Lemon (CGVS Raad, p. 16). Uit Kathabs verklaringen blijkt echter dat hij enkel in 2009 en 2010 voor deze firma had gewerkt (zie cv Kathab). Dient eveneens worden vastgesteld dat uw vader Raad bij het invullen van de vragenlijst op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) had verklaard dat Wathab werd ontvoerd in juni 2007, dat de dreigbrief van 2011 pas in augustus werd gevonden en dat hij in september 2011 werd beschoten (vragenlijst Raad, p. 3). Geconfronteerd met deze afwijkende verklaringen kan hij geen afdoende verklaring geven (CGVS Raad, p. 18, 19). Bovenstaande vaststellingen ondermijnen dan ook in zeer ernstige mate de geloofwaardigheid van jullie asielrelaas. De vaststelling dat zowel uzelf als Kathab ondanks de voorgehouden dreigementen en gebeurtenissen tot vlak vóór jullie vertrek bleven verder werken en jullie moeder tot op heden nog steeds werkzaam zou zijn voor hetzelfde bedrijf in de Groene Zone doet verder afbreuk aan de ernst en de geloofwaardigheid van uw ingeroepen vrees (CGVS Kathab, p. 5, 15, 16) (CGVS Tamara, p. 10). Het ongeloofwaardig karakter van jullie verklaringen wordt eens te meer versterkt door de vage verklaringen die jullie afleggen over de gevolgde reisweg. Hoewel zowel uzelf, Kathab als jullie vader Raad de Engelse taal machtig zijn en jullie vader Raad bovendien lange tijd werkzaam was in de luchtvaartsector weet niemand met welke maatschappij ze van Turkije naar Europa zouden zijn gevlogen. Bovendien blijkt niemand te weten in welk land ze zouden zijn aangekomen, met welke paspoorten ze naar daar gereisd zouden zijn en welke namen er in die paspoorten gebruikt zouden zijn (CGVS Kathab, p. 10, 11) (CGVS Raad, p. 7). U haalt verder nog aan dat u uw land van herkomst diende te verlaten omwille van de voorgehouden gebeurtenis van september 2011 en omdat u herhaaldelijk beledigd werd door de bewakers aan de controleposten (CGVS Tamara, p. 4, 13). Deze gebeurtenissen kunnen echter niet beschouwd worden als voldoende zwaarwichtig om te kunnen spreken van persoonsgerichte en systematische vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie. Bovenstaande vaststellingen laten het CGVS geen andere keuze dan u de vluchtelingenstatus te weigeren. Naast de beoordeling van uw asielaanvraag in het licht van de criteria van de Vluchtelingenconventie, dient te worden onderzocht of u een risico in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet loopt en u op die basis in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Bagdad in Centraal-Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in Bagdad te worden beoordeeld. De veiligheidssituatie in Centraal-Irak en meer bepaald in Bagdad wordt continu opgevolgd. Uit grondige en uitgebreide research en op basis van een analyse van de beschikbare en geraadpleegde bronnen en literatuur door CEDOCA blijkt enerzijds dat de veiligheidssituatie de voorbije jaren merkkelijk verbeterd is en anderzijds dat het voorkomend geweld in regel eerder gericht wordt tegen bepaalde groepen. Bij zware bomaanslagen werden vooral de Amerikaanse (tot einde 2011) en de Iraakse veiligheidstroepen en overheid gevisieerd. Ook de sjiitische pelgrims en religieuze minderheden werden slachtoffer van doelgerichte aanslagen. Het doelgericht geweld tegen bepaalde individuen richtte zich op hogere profielen nl. politieke leiders, overheidsambtenaren van hoge rang, rechters en leiders van de Iraakse veiligheidsdiensten (zie bijgevoegde SRB De actuele veiligheidssituatie in Centraal-Irak- Bagdad dd. 5 januari 2012). De algemene veiligheidssituatie in Irak is verbeterd en de daling van het aantal burgerslachtoffers, een trend die zich vooral heel duidelijk vanaf mei 2008 aftekende, bleef doorgaan in 2009 en in 2010. In 2011 stagneerde de situatie. De laatste Amerikaanse troepen hebben op 18 december 2011 het Iraaks grondgebied verlaten. Sinds het vertrek van deze Amerikaanse troepen werden oa. in Bagdad enkele zware aanslagen gepleegd. Deze aanslagen volgen in regel hetzelfde patroon als voorheen en zijn in regel ook eerder gericht van aard. Bij uitzondering werden enkele recente aanslagen ook willekeurig op burgers gepleegd doch dit doet geenszins afbreuk aan de actuele vaststelling dat het geweld in regel gericht wordt tegen bepaalde specifieke groepen en individuen. Actueel zijn er dan ook geen redenen om enkel en alleen omwille van de algemene veiligheidssituatie in Bagdad subsidiaire bescherming toe te kennen. Hoewel de veiligheidssituatie in Centraal-Irak en meer bepaald in Bagdad nog steeds problematisch is, is er actueel geen sprake meer van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in Irak en meer bepaald in Bagdad dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid in Bagdad aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Uit de analyse van de veiligheidssituatie in Bagdad blijkt dat er zware aanslagen worden gepleegd doch dit is geen situatie van "open combat". De veiligheidssituatie is reeds enkele jaren verbeterd en er is een afname van het geweld in de stad. Bagdad lijdt wel onder de aanslagen die in regel worden gericht tegen bepaalde risicogroepen oa. leger, politie, ambtenaren, christenen, sjiitische pelgrims en leden van de Sahwa. Er wordt echter actueel geen melding gemaakt van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten tussen opstandelingen enerzijds en de overheidstroepen

anderzijds. Het geweld in Bagdad is niet aanhoudend en de impact ervan op het leven van de gewone Iraakse burger is eerder beperkt. Uit een analyse van het asielbeleid van andere Europese landen (Duitsland, het Verenigd Koninkrijk, Zweden, Denemarken, Nederland) blijkt overigens dat ze actueel geen beschermingsstatus meer toekennen op basis van de algemene veiligheidssituatie in Irak en dat ze de asielaanvragen op individuele basis beoordelen. U bracht zelf geen elementen aan die een ander licht werpen op bovenvermelde evaluatie van de veiligheidssituatie in de stad Bagdad, vanwaar u verklaart afkomstig te zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hoger vermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers uit Bagdad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers uit Bagdad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. Bovendien voert u zelf geen elementen aan die zouden wijzen op een individueel risico in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. De documenten die u voorlegt kunnen bovenstaande appreciatie niet wijzigen. Ze zijn een aanwijzing voor uw identiteit, herkomst en werkzaamheden maar doen geen uitspraak over de door u ingeroepen vluchtmotieven. Volledigheidshalve dient nog te worden opgemerkt dat ook in hoofde van uw vader Raad en uw broer Kathab een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de status van subsidiaire bescherming werd genomen.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekster vraagt in hoofdorde om haar als vluchteling te erkennen, in ondergeschikte orde om haar subsidiaire bescherming te verlenen en in uiterst ondergeschikte orde om de bestreden beslissing te vernietigen voor bijkomend onderzoek naar de huidige veiligheidstoestand in Irak.

Verzoekster voert vooreerst aan dat zij niet werd geconfronteerd met de vermeende tegenstrijdigheden tussen haar verklaringen enerzijds en die van haar broer W. anderzijds. Hierdoor schendt de commissaris-generaal volgens verzoekster artikel 17 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, evenals de zorgvuldigheidsplicht. Een zorgvuldige analyse van de asielaanvragen van verzoekster en haar familie vereist volgens haar dat de commissaris-generaal hen confronteert met de eerder gedane verklaringen van W., die als vluchteling is erkend.

Verzoekster stelt ook dat het administratief dossier van W. niet aan haar dossier was toegevoegd en vraagt dat de Raad in het bezit wordt gesteld van het volledige administratief dossier van W..

Verder stelt verzoekster dat er tussen haar verklaringen en die van haar familie meer overeenkomsten dan tegenstrijdigheden bestaan en dat de vermeende tegenstrijdigheden of vergissingen niet dermate doorwegen dat het asielrelaas ongelooftwaardig wordt.

Verder wijst verzoekster erop dat de Groene Zone de veiligste zone van Bagdad is, dat haar moeder er niet alleen werkt maar er ook woont en dat K. er ook bleef overnachten.

Verzoekster wijst er ook op dat de commissaris-generaal haar geen enkele vraag heeft gesteld over de reisweg en de reisdocumenten.

Verzoekster stelt verder dat haar vader en haar broer K. hebben verklaard dat ze werden vervolgd omdat ze soennieten zijn en dat ze enkel en alleen op basis van hun familienaam een doelwit zijn.

Verzoekster wijst er ook op dat zij volgens de richtlijnen van het UNHCR door haar werk in de Groene Zone een risicoprofiel heeft (UNHCR *Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Iraq*, 31 mei 2012, 16-17).

Verder roept verzoekster ook nog een bijkomend vluchtmotief in. Zij heeft immers verklaard dat zij wegens haar kledij verbaal werd beledigd en hierdoor werd gedwongen om een *hijab* te dragen. Volgens verzoekster heeft de commissaris-generaal nagelaten om dit vluchtmotief te onderzoeken en schendt de bestreden beslissing daarom de materiële motiveringsplicht.

Tot slot wijst verzoekster erop dat de veiligheidstoestand in Bagdad onzeker is en dat er veel aanslagen en burgerslachtoffers zijn. Zij verwijst hiervoor naar het Cedoca-rapport, naar cijfers van Iraq Body

Count, naar een artikel van Radio Free Europe/Radio Liberty en naar een rapport van UNHCR. Zij besluit dat de veiligheidstoestand in Irak subsidiaire bescherming rechtvaardigt.

Verzoekster brengt ten slotte nog bijkomende stukken met een brief gedateerd op 17 december 2012. Het betreft een uittreksel uit een Algemeen Ambtsbericht Irak van november 2012 alsook een nieuwsbrief terugkeer van november 2012.

2.2. De commissaris-generaal voegt aan zijn nota informatie van Cedoca toe over de evolutie van de veiligheidstoestand in Irak na het vertrek van de Amerikaanse troepen. Deze informatie heeft betrekking op de veiligheidstoestand van 13 januari 2012 tot 20 juni 2012. Volgens de commissaris-generaal bevestigt deze informatie de beoordeling van de veiligheidstoestand in de bestreden beslissing.

2.3. De Raad is van mening dat verzoekster niet kan worden erkend als vluchteling en dat zij niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming.

De Raad stelt vooreerst vast dat de commissaris-generaal artikel 17 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 en het zorgvuldigheidsbeginsel niet heeft geschonden.

Artikel 17, § 2 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 bepaalt het volgende: *“Indien de ambtenaar tijdens het gehoor vaststelt dat de asielzoeker tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd in vergelijking met de door hem gedane verklaringen, dient hij de asielzoeker hierop in de loop van het gehoor te wijzen en zijn reactie daarop te noteren”*. Op grond van dit artikel hoeft de commissaris-generaal verzoekster dus niet te confronteren met de verklaringen die haar broer heeft afgelegd.

Het zorgvuldigheidsbeginsel impliceert dat de commissaris-generaal zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze dient voor te bereiden. Dit veronderstelt dat hij zijn beslissingen stoelt op een correcte feitenvinding, wat inhoudt dat hij zich zo grondig mogelijk dient te informeren over alle relevante elementen van het asielrelaas om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen (RvS 1 oktober 2003, nr. 123.728). Verzoekster heeft de mogelijkheid gehad om haar asielmotieven omstandig uiteen te zetten. Zij is zowel bij de Dienst Vreemdelingenzaken als bij het Commissariaat-generaal gehoord en zij heeft haar bewijsstukken kunnen voorleggen. Aldus blijkt dat de feitenvinding op een correcte wijze is gebeurd en de commissaris-generaal zijn beslissing voldoende zorgvuldig heeft voorbereid. Het zorgvuldigheidsbeginsel impliceert niet dat verzoekster moet worden geconfronteerd met de verklaringen van haar familieleden.

De Raad merkt in dit verband ook nog op dat verzoekster de mogelijkheid heeft om in haar verzoekschrift te antwoorden op de aangehaalde tegenstrijdigheden en dat de Raad op grond van zijn volle rechtsmacht de mogelijkheid heeft om deze opmerkingen ten gronde te onderzoeken. De Raad stelt vast dat verzoekster van deze mogelijkheid ook gebruik heeft gemaakt.

De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal evenmin de materiële motiveringsplicht heeft geschonden. De bestreden beslissing bevat immers de volgende paragraaf: *“U haalt verder nog aan dat u uw land van herkomst diende te verlaten omwille van de voorgehouden gebeurtenis van september 2011 en omdat u herhaaldelijk beledigd werd door de bewakers aan de controleposten (CGVS Tamara, p. 4, 13). Deze gebeurtenissen kunnen echter niet beschouwd worden als voldoende zwaarwichtig om te kunnen spreken van persoonsgerichte en systematische vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie”*. Hieruit blijkt dat de commissaris-generaal dit onderdeel van verzoeksters asielrelaas wel degelijk heeft onderzocht, zodat er om deze reden geen sprake kan zijn van een schending van de materiële motiveringsplicht.

Verder stelt de Raad vast dat het verslag van het gehoor van verzoeksters broer W. op het Commissariaat-generaal deel uitmaakt van verzoeksters administratief dossier. Dit verslag volstaat om over de grond van verzoeksters beroep te oordelen, aangezien de vastgestelde tegenstrijdigheden uitsluitend betrekking hebben op de verklaringen die W. tijdens dit gehoor heeft afgelegd. Het is dus niet vereist dat het volledige administratief dossier van W. wordt overgelegd.

Verder hecht de Raad geen geloof aan verzoeksters bewering dat zij wegens haar werkzaamheden in Irak wordt bedreigd. De commissaris-generaal heeft immers terecht geoordeeld dat de verklaringen die verzoekster, haar broers en haar vader in de loop van de asielprocedure hierover hebben afgelegd niet overeenstemmen. Deze tegenstrijdigheden ondermijnen volledig de geloofwaardigheid van verzoeksters vrees.

Zo heeft de commissaris-generaal terecht gesteld dat verzoekster, haar broer K. en haar vader tegenstrijdige verklaringen hebben afgelegd over de namen die in de dreigbrieven worden vermeld. Verzoekster stelt in haar verzoekschrift dat in de dreigbrieven niet de voornamen maar wel hun familienaam werd vermeld. Dit komt echter niet overeen met de verklaringen van verzoeksters vader en verzoeksters broer K.. Verzoeksters vader verklaarde tijdens het gehoor immers uitdrukkelijk dat ze in de eerste dreigbrief de naam van zijn vrouw, zoon en dochter hadden vermeld en hij antwoordde bevestigend op de vraag of K. en T. bij naam in de brief stonden vermeld (gehoorverslag, 11). K. verklaarde eerst dat zijn naam zowel in de eerste als in de tweede dreigbrief werd vermeld (gehoorverslag, 12, 14). Later verklaarde hij dat er in de dreigbrieven "*jullie zoon*" en "*omwille van het werk van zoon, moeder en dochter*" stond (gehoorverslag, 14, 16). Deze vaststellingen ondermijnen de geloofwaardigheid van verzoekster en haar familieleden, aangezien mag worden verwacht dat ze eensluidende verklaringen afleggen over de inhoud van de dreigbrieven en meer bepaald over wie van hen daarin werd bedreigd.

De commissaris-generaal heeft ook terecht gesteld dat zowel verzoekster als K. hebben verklaard dat de familie maar twee dreigbrieven heeft ontvangen en dat niemand van de familie ooit apart een dreigbrief heeft ontvangen, terwijl verzoeksters vader verklaarde dat W. nog een aparte dreigbrief ontving. Verzoekster stelt in haar verzoekschrift dat uit haar verklaringen en die van haar familieleden blijkt dat de familie twee dreigbrieven heeft ontvangen en dat hun verklaringen dus eensluidend zijn. Dit doet echter geen afbreuk aan de vastgestelde tegenstrijdigheid over de aparte dreigbrief voor W.. Ook dit is een belangrijke vaststelling aangezien een dreigbrief ontvangen uiteraard geen alledaagse gebeurtenis is en dus van verzoekster en K. mag worden verwacht dat ze op de hoogte zijn van deze derde dreigbrief.

De commissaris-generaal heeft ook terecht gesteld dat verzoekster en haar familieleden tegenstrijdige verklaringen hebben afgelegd over de ontvoering van W.. Volgens W. was hij al twee jaar afgestudeerd toen hij werd ontvoerd. Verzoekster verklaarde echter dat W. nog maar net was afgestudeerd of misschien nog net niet en haar broer K. verklaarde dat W. op het ogenblik van zijn ontvoering nog aan het studeren was. Verzoekster wijst er in haar verzoekschrift op dat deze gebeurtenissen zich vijf jaar geleden hebben afgespeeld en zij is van mening dat de commissaris-generaal te veel belang hecht aan W.'s afstudeerdatum, die enkel van belang is voor W. en niet voor verzoekster en haar broer K.. De Raad is echter van oordeel dat ook van verzoekster en haar broer K. mag worden verwacht dat ze weten of hun broer W. op het ogenblik van zijn ontvoering nog studeerde of reeds enkele jaren was afgestudeerd. De ontvoering van een gezinslid is immers een zeer ingrijpende gebeurtenis, waarvan mag worden verwacht dat ze in het geheugen gegrift staat.

De commissaris-generaal heeft ook terecht opgemerkt dat verzoekster en haar vader hebben verklaard dat W. na zijn ontvoering nooit meer naar Bagdad is teruggekeerd, terwijl W. verklaarde dat hij eind 2008 naar Bagdad is teruggekeerd en toen vier maanden bij zijn vader heeft verbleven. Verzoekster stelt in haar verzoekschrift dat zij en haar vader tijdens het gehoor hebben verklaard dat W. na zijn 'definitieve' vlucht uit Irak nooit meer naar Bagdad is teruggekeerd. Dit blijkt echter niet uit de gehoorverslagen. Verzoekster verklaarde immers uitdrukkelijk dat W. 'na zijn ontvoering' nooit meer naar Bagdad is gekomen (gehoorverslag, 11) en ook verzoeksters vader verklaarde dat W. 'na zijn ontvoering en zijn vlucht uit Irak' niet maar naar Bagdad is teruggekeerd (gehoorverslag, 11). Ook deze tegenstrijdigheid ondermijnt op ernstige wijze de geloofwaardigheid van verzoekster en haar familieleden. Het is immers totaal ongeloofwaardig dat verzoekster en haar vader zich niet meer zouden herinneren dat W. na zijn eerste vlucht nog naar Bagdad is teruggekeerd, temeer daar hij vier maanden bij hen zou hebben gewoond. Omgekeerd is het ook totaal ongeloofwaardig dat W. zich hierover zou vergissen, temeer daar hij verklaarde dat hij gedurende die periode een handeltje had opgezet samen met zijn broer.

Zoals hiervoor is aangetoond, gaat het hier om wezenlijke tegenstrijdigheden, die elke geloofwaardigheid aan het asielrelaas ontnemen. Verzoekster maakt dus niet aannemelijk dat zij wegens haar werkzaamheden in Irak wordt bedreigd.

Het feit dat verzoekster volgens de richtlijnen van het UNHCR door haar werk in de Groene Zone een risicoprofiel heeft, verandert hier niets aan. Om een vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet aannemelijk te maken, volstaat het immers niet naar een algemene toestand te verwijzen, maar moet verzoekster haar concrete problemen aannemelijk maken.

Verder maakt verzoekster niet aannemelijk dat zij om godsdienstige redenen niet naar Irak kan terugkeren. Verzoekster heeft immers nooit verklaard dat zij werd vervolgd of voor vervolging vreest omdat zij soenniet is.

Verzoekster stelt in haar verzoekschrift dat zij heeft verklaard dat zij wegens haar kledij verbaal werd beledigd en hierdoor werd gedwongen om een *hijab* te dragen. Uit het gehoorverslag blijkt ook dat zij heeft verklaard dat een persoon haar op een dag in het gezicht sloeg omdat zij een broek droeg. Deze gebeurtenissen zijn echter niet voldoende zwaarwichtig om aannemelijk te maken dat zij gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Verder is de Raad van mening dat verzoekster naar Bagdad kan terugkeren zonder een reëel risico te lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Er is immers geen gegeven voorhanden dat er op dit ogenblik in Bagdad een gewapend conflict aan de gang is in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Het Cedoca-rapport dat zich in het administratief dossier bevindt, vermeldt dat de extremistische ideologie van al-Qaeda nauwelijks nog steun vindt bij de soennitische leiders, dat sommige AQI-leden afhaken, dat de militie steun verliest in gebieden waar ze hun leden het vaakst mobiliseerden en dat dit alles leidt tot de ontwrichting van hun structuur. Verder komen sinds begin 2011 aanslagen van sjiitische groeperingen nog slechts sporadisch voor in Bagdad. Het aantal grootschalige aanslagen waarbij in één keer veel burgerslachtoffers vallen is afgenomen in Bagdad. De hoofddoelwitten zijn nu leden van de Amerikaanse en Iraakse veiligheidstroepen en Iraakse ambtenaren. Af en toe worden ook aanslagen gepleegd tegen sjiieten, vaak pelgrims en minderheden. Eind 2010 waren er ook aanslagen op een kerk, op huizen die bewoond zijn door christenen en op christelijke wijken in Bagdad. Uit deze informatie blijkt niet dat er in Bagdad dissidente troepen aanwezig zijn die onder verantwoordelijk bevel staan en die controle over een gedeelte van het grondgebied hebben, noch dat er aanhoudende militaire operaties zijn. Verzoekster heeft aan de Raad geen informatie bezorgd die het tegendeel aantoonde. De informatie die de commissaris-generaal aan zijn nota heeft toegevoegd, bevestigt deze vaststellingen. Bijgevolg is er geen gegeven voorhanden dat er op dit ogenblik in Bagdad een gewapend conflict aan de gang is in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Bijgevolg maakt verzoekster niet aannemelijk dat zij gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet immers slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien januari tweeduizend dertien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER